

των ζωογονοῦνται, τὸ δέρμα των ἀπαύεται, ἡ ρίς των προέχει, τὰ μέλη των γίνονται κομψά, καὶ ἐν λόγω ὅλος ὁ ἄνθρωπος καθίσταται λαμπρότερος, ἀδρότερος. Ὁ πολιτισμὸς εἶναι τὸ ὅρος Θεῶν· εἶναι μὲν εὐσκόλος ἡ εἰς τὴν κορυφὴν αὐτοῦ ἀνάβασσις καὶ μεταμόρφωσις, ἀλλ' εἶναι ἐτι δυσκολώτερον νὰ στήσῃ τις ἐκεῖ τὴν σκηνήν, καὶ νὰ μείνῃ ἀπρόσβλητος ὑπὸ τῶν καταιγίδων τῶν παθῶν καὶ τῆς θυσλώδους παραφορᾶς τῆς ἡλικίας.

Ἀναγνωρίσαμεν ἐν τῷ κόσμῳ τὴν ὑπαρξίν τριῶν δυνάμεων ἀγνώτων, αἵτινες διαπλάττεισι τὴν ἀνθρωπότητα, ἡ μὲν εἶναι ἡ νοητικὴ δύναμις διευθύνουσα τὸ παραγωγικὸν ρευστὸν τῆς ζωῆς διὰ τῆς ιδέας· ἡ δὲ δύναμις ἥτις τὸ διευθύνει διὰ τῶν ἐντυπώσεων καὶ ἡ τρίτη, ἡ διευθύνουσα αὐτὸ διὰ τῆς ἐνεργείας καὶ τῆς κινήσεως.

Πρὸς τοῦτοις ὑπεδείξαμεν ὅτι τὸ ρευστὸν τοῦτο ἀνέπτυκε πάντα τὰ μέρη ἐπὶ τὰ ὁποῖα ἐφέρετο. Ὁθεν, ὅταν ἐν ἐπαγγέλμα ἡ μία κοινωνικὴ τάξις κινῶσι τὰς δυνάμεις ταύτας καὶ ἐντυπώνωσιν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ζωῆς διευθύνσιν συνήθη, προκύπτει ἐκ τούτου ὅτι τὸ ρευστὸν ἀκολουθοῦν, εἰς ὅλα τὰ ἄτομα τῆς αὐτῆς τάξεως ἡ τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος, διευθύνσιν ὁμοιοειδῆ, ἀναπτύσσει πάντας εἰς ἕκαστον αὐτῶν τὰ αὐτὰ μέρη, καὶ ἐνιεύθεν δημιουργεῖ ὁμοιότηας μεταξὺ των καὶ ἐπιθέτει εἰς ἕκαστον ἐπαγγέλμα ἰδιαιτέραν σφραγίδα, συγχωροῦσαν ὥστε τοῦ προσώπου καὶ τοῦ βαδίσματος ἐφημέριον τινα χωρικὸν ἀπὸ ἀξιοματικῶν ἱππικῶν. Ἄς ἴδωμεν τοὺς εὐσιωδεστέρους φυσικοὺς χαρακτῆρας ἐπαγγελμάτων τινῶν. Ἡ γυνὴ τοῦ κραιπώλου γνωρίζεται ἀπὸ τὸ ἀνθρώπον τῶν χρωμάτων τῆς, τὰ ὁποῖα δανιεῖται παρὰ τοῦ ἀδιακόπως ὑπὸ τὴν θέαν τῆς ἐκτεθειμένου κρέατος. Ἡ ράπτρια φέρει εἰς τὰς κινήσεις τῆς, τὴν φιλάρεσκον κομψότητα τὴν ὁποῖαν δίδει εἰς τὴν μαντίλιαν, ἡ τὴν χορίεσσαν ἐλαφρότητα τοῦ καπλίνου τὴν ὁποῖαν ἀναπτύσσει ὑπὸ τὰ ἐπιτήδεια καὶ ῥόδινα δάκτυλά τῆς, αἱ πωλήτριαι τοῦ τεύθου ἔχουσι τὴν ῥίνα ἀνορθωμένην καὶ τὸ ὄμμα μηχανόμενον πρὸς τοὺς κροτάφους, ὡς αἱ γυναῖκες τῶν Σινῶν, αἱ δὲ ξενόδοχοι αἵτινες διέρχονται τὴν ζωὴν των καθήμεναι πρὸ τῆς τραπέζης των, λαμβάνουσι μέχρι τέλους τὸ στρογγύλον αὐτῆς.

Ἐπάρχει ἀναλογία τις μεταξὺ τῆς καλίας πολλῶν οἰνοπωλῶν καὶ ἐνὸς πίθου, οἱ παντοπόλως παριστῶσι γενικῶς τύπον τινὰ παράξενον καὶ γελοῖον, εἶδος συνθέσεως τῶν βωκαλίων καὶ ἄλλων προϊόντων τὰ ὁποῖα πωλοῦσιν.

Εἰς αἰθουσὰν τινα τὸ ἐξηττημένον ὄμμα γνωρίζει εὐκόλως· τὰ διάφορα ἐπαγγέλματα καὶ ἀξιώματα, αἵτινα ἐξισκίει ἕκαστος τῶν παρευρισκομένων εἰς τὴν κοινωνίαν, μ' ὅλον τὸ μέλαν ἱμάτιον, ὅπερ εἶναι ἡ στολὴ τῶν ἀνωτέρων τάξεων, στολὴ ἀπαίσιας, ἥτις ἐν μέσῳ αὐτῶν τῶν ἑορτῶν καὶ τῶν γεμάτων, ἀναγγέλλει ὅτι ἡ νεώτερα κοινωνία φέρει τὸ πένθος. Ὁ ἀξιώματικὸς γνωρίζεται ἀπὸ τὴν δύ-

καμπτον καὶ ὀρθὴν στάσιν του, ἀπὸ τοὺς μύστικας του καὶ τὸ ἀπαθὲς πρόσωπόν του, δηλοῦν, ὅτι συνειθισεν νὰ θεωρῇ τὸν θάνατον μετὰ γυναικῆς ἀταραξίας. Ὁ δικαστὴς ἔχει τὸ ἀξιοματικὸν ὕψος του· ὁ καθηγητὴς τὸ διδασκαρικόν του· ὁ δικηγόρος τὸ δικανικόν, ὁ δὲ ἰατρός τὴν πένθιμον σοβαρότητα του. Ἀλλοτε ἡ δόξα τῆς εὐγενείας ἐφέλκεται τὴν προσοχὴν πάντων, ἀλλὰ σήμερον ἐφέλκεται ἡ διανοητικὴ ὑπεροχή.

Διὰ τοῦτο εἰ ὀφθαλμοὶ ὄλων βλέπουσι μετὰ περιεργείας τὰς εὐρίας κεφαλὰς τῶν συγγραφῶν καὶ τῶν σοφῶν, τῶν ποιητῶν καὶ τῶν καλλιτεχνῶν, πεπλασμέναις οὕτως εἰπεῖν, κατὰ τὸν τύπον τοῦ κόσμου. Θαυμάζουσι τοὺς φιλοσόφους, ὧν ἡ ἰδέα ἀνύψωσε τὸ μέτωπόν των πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ὧν τὸ ἄπειρον καὶ βαθὺ βλέμμα διαπερᾷ τὸ κενὸν καὶ φθάσει πέραν τῶν ὁρίων τοῦ κόσμου καὶ τῶν αἰώνων, ἀναγινώσκει εἰς τὴν αἰωνιότητα τὸ βιβλίον τῆς εἰμαρμένης μας· ἔπειτα τοῦς ποιητὰς ἐκείνους αἵτινες ἔχουσι διηνεκὸς φλέγον εἰς τὴν κεφαλὴν των τὸ θεῖον πῦρ τῆς ἐμπνεύσεως, ἥτις λάμπει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς των καὶ θέτει τὸ χρίσμα εἰς τὸ μέτωπον των ὑπερρυῶν αὐτῶν βασιλείων τῆς διανοίας των σεπτῶν τούτων ἱερέων τῆς ἀνθρωπίνης ιδέας.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

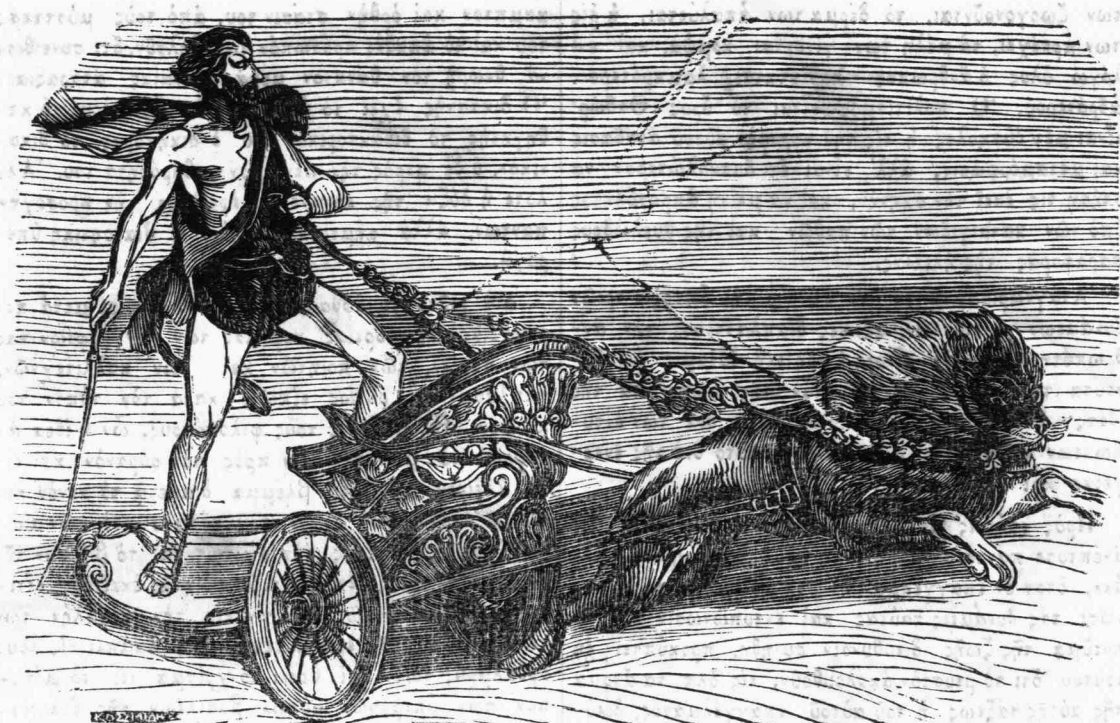
Ο ΘΗΡΙΟΜΑΧΟΣ ΚΑΡΤΕΡ

Εἰς τὸν Ὀλυμπιακὸν κίρκον του.

—ο—

Ὅσοι τῶν ἐρατμίων ἀναγνωστριῶν τῆς φίλης τῶν Εὐτέρπης ἀνέγνωσαν τὸν *Peripetion* τοῦ *Ἰουδαίου*, τὸ ἀποκύημα ἐκείνου τῆς εὐαισθητοῦ καὶ εὐγενοῦς ψυχῆς καὶ τῆς ζωηρᾶς φαντασίας τοῦ Εὐγενείου Σὺν, ἐνθουμαῖνται βεβαίως τὴν ἀνδρείαν τοῦ *Morck* τοῦ περιφθίμου θηριομάχου. Τὸν ἐνθουμαῖνται βεβαίως οὐχὶ διότι ἡ φαντασία των καὶ ἡ ψυχὴ δύναται νὰ εὐχαριστηθῇ εἰς τὰς θυρώδεις ἐκεῖνας καὶ καταπληκτικὰς σκηνάς, οὐχὶ διότι οἱ ἄγριοι καὶ ἀποτρόπαιοι τῶν θηρίων ἐκεῖνων φωναὶ δύνανται νὰ ταῖς προξενήσωσι τι εὐάρεστον εἰς τὰς ἀκοὰς των· οὐχὶ... ἀλλὰ διότι ἐνθουμαῖνται μετ' αὐτῶν τὸν ὥρατον ἐκείνον καὶ ἀνδρείοτατον Δάχτυλον, ἕνα Ἰνδὸν πρίγκιπα μὲ τὴν κίδαρην εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν ἀκινάκιν εἰς τὴν χεῖρα, νὰ πηδᾷ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀμφιθέατρου, εὐμενῶς εἰ ἄπειροι θεαταὶ τρέμουσι καὶ ὑπὸ τὸ βλέμμα μόνον εἰς τὴν φωνὴν τῶν θηρίων. Νὰ πηδᾷ γυμνὸς σχεδὸν εἰς τὸν περίβολον καὶ νὰ φονεύῃ τὸν τρομερόν *θάνατον* χόρην τῆς ζωῆς... ! τίνας νομίζετε; μίᾳς ἀρθοδόσμης πετρώσεως, ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆς ὥρατης Ἀδριανῆς.

Νομίζετε ὅτι τὰ ὥρατα ταῦτα τοῦ Εὐγενείου εἰκοσμίματος εἶναι ἀποκυήματα ζωηρᾶς φαντασίας; ὅχι! ἔχουσιν ἀρχὴν ἀληθῆ... διότι τὰ πάντα δύναται νὰ συμβῶσιν εἰς τὴν μεγάλην ἰκίνητον χώραν τῆς διανοίας

Ο ΘΗΡΙΟΜΑΧΟΣ ΚΑΡΤΕΡ.

καὶ τῆς ἐνεργείας. Πρὸς ὕστερον τοῦ Μορόκ παρουσιάσθη εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Παρισίων κατὰ τὸ 1845 ὁ περίφημος θηριομάχος Κάρτερ, ὅστις εἰς τὸ ἄρμα του ἐζεύγνυε λέοντα, καὶ ἐπάλασε μὲ τίγριν. Ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ καλουμένῳ Κίρκῳ, εἰς ὃν, μ' ὅλην τὴν ἀγρίαν θέαν του, ἐπλημμύρει τὸ κομψότατον καὶ χαρίεστατον πλῆθος.

Νέος τις ἐργαζόμενος δόκιμος εἰς τὸ ἐρεταῖον ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ καὶ αὐτὸς κινούμενος ὑπὸ τῆς γενικῆς φήμης τοῦ θηριομάχου Κάρτερ, ἀλλ' ἀκούσας ὅτι αἱ κυρίαι εἶναι πλειότεραι πάντοτε καὶ θέλων νὰ φανῇ πιστὸς τοῦ ἐθίμου θιασώτης, παρεκάλεσε τὴν ἀδελφὴν του νὰ ἔλθωσιν ὁμοῦ.

— Πῶς! τῷ λέγει ἡ Μαρία, ἥτις ἦτο ἀρκετὰ ὠραία, ἐγὼ δὲν ἔρχομαι, φοβοῦμαι.

— Τί φοβεῖται; τὰ θηρία; ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνη! ἔλθε σὲ λέγω.

Ἐν τούτοις ἡ δυστυχὴς νέα ἐκοῦσα ἀέκουσα ἠναγκάσθη νὰ ἔλθῃ, εἰσποιοῦσα νεανίαν τινα φιλιτατον ὅτι δὲν θέλει τὴν ἰδίῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ἐν τούτοις ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ὀλεθρὴ διὰ τὸν θηριομάχον, ἡ ὕμνα ἀσπένισε καὶ τὸν κατέβαλεν ἐπὶ τέλους. Τὸ πλῆθος ὠχρίασε, καὶ ἕκαστος ἔτρεχεν εἰς διαφύγην τὸν κίνδυνον. Αἱ σύζυγοι ἐγκαταλείφθησαν, αἱ ἐρωμέναι ἐλθσιμονήθησαν καὶ ὁ δυστυχὴς νέος ἔχασε τὴν ἀδελφὴν του.

— Εἶχε δίκαιον νὰ φοβῆται, ἀνέκραξεν καὶ θά ἔγινε βορὰ τῆς ὑαίνης.

Ἀλλὰ μετὰ πέντε ἡμέρας ἡ Μαρία ἔγραψεν ἐπι-

στολὴν πρὸς τὸν ἀδελφόν της, ἀναγγέλουσα ὅτι δὲν κατεπόθη ὑπὸ τῆς ὑαίνης ἀλλ' ὑπὸ τῆς εὐτυχίας... ὅτι ὑπανδρεύθη... Π. Η.

Ο ΑΥΤΟΣ ΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΟΣ ΥΠΟ ΥΑΙΝΗΣ.